

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4Tos/31/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412010779
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6412010779.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Rudolfa Ďurtu, v trestnej veci odsúdeného E. W. za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí dňa 29. mája 2013 o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2Nt/76/2012-27 zo dňa 27.3.2013, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného E. W. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2Nt/76/2012-27 zo dňa 27.3.2013 bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh ods. E. W. na povolenie obnovy konania zamietnutý s tým, že prvostupňový súd nezistil podmienky obnovy konania v zmysle ust. § 394 Tr. por.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že ods. E. W. neuviedol v návrhu na povolenie konania žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by neboli súdu v pôvodnom konaní známe a ktoré by mohli mať samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi vplyv na iné rozhodnutie o vine a treste pre odsúdeného. Prvostupňový súd konštatuje, že odsúdený prevzal oba trestné rozkazy, oboznámil sa s ich obsahom a opravný prostriedok proti týmto trestným rozkazom nepodal, pričom súd sa v pôvodnom konaní oboznámil so všetkými skutočnosťami potrebnými na rozhodnutie. V súvislosti s konaním sp. zn. 2T 157/12 súd konštatuje, že bol oboznámený v tomto konaní i trestný rozkaz vydaný pod sp. zn. 2T 132/12 a po oboznámení sa s týmto trestným rozkazom bol vydaný nový trestný rozkaz sp. zn. 2T 157/12 a to po zohľadnení jeho predchádzajúceho odsúdenia, pričom prvostupňový súd zväžil všetky známe skutočnosti a dôkazy a preto uložený trest bol uložený zákonným spôsobom. V súvislosti so skutočnosťou, ktorej sa domáha odsúdený, že v danom prípade malo byť vedené spoločné konanie, prvostupňový súd konštatuje, že toto ustanovenie Tr. por. nie je obligatórnej povahy a umožňuje tak orgánom činným v trestnom konaní zväžiť v každom konkrétnom prípade, či predmetné prejednávane veci sú spôsobilé na spojenie alebo bude o nich rozhodnuté v samostatných konaniach. Zdôrazňuje pritom, že na túto skutočnosť mohol odsúdený poukázať už v štádiu prípravného konania sám a neurobil tak.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podal sťažnosť odsúdený E. W., ktorú sťažnosť odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch sťažnosti tento uvádza, že iba nesprávnym postupom orgánov činných v trestnom konaní bol odsúdený za dva samostatné prečiny. Zdôrazňuje pritom, že na odbore kriminálnej polície boli súbežne proti nemu vedené dve trestné stíhania za jeden trváci prečin vo vzťahu k dcére M. W. a druhý trváci prečin vo vzťahu k dcére A. W. a to za neplnenie vyživovacej povinnosti. Akcentuje pritom, že boli podané na neho dve obžaloby, pričom druhá bola podaná len 4 dni po vydaní prvého trestného rozkazu a že podľa jeho názoru súd neskúmal, či trestné stíhanie vo veci, ktorá už bola právoplatne skončená, prebiehalo súbežne a či obe veci boli dozorované tým istým prokurátorom, pretože ináč by nebol prijal obžalobu. Podaním sťažnosti sa

domáha, aby krajský súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia toto uznesenie zrušil a aby vo veci rozhodol sám a povolil obnovu konania v horeuvedených trestných veciach.

Podľa § 192 ods. 1/ Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia. Po postupe v zmysle uvedeného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 2 ods. 15 Tr. por. trestné stíhanie pred súdom je možné len na základe návrhu alebo obžaloby podanej prokurátorom, v ktorých konaní pred súdom obžalobu alebo návrh zastupuje.

Podľa § 18 ods. 1 Tr. por. o všetkých trestných činoch toho istého obvineného a proti všetkým obvineným, ktorých trestné činy spolu súvisia, sa môže vykonať spoločné konanie, ak to zrejme nebude brániť ukončeniu veci v primeranej lehote.

Krajský súd po preskúmaní sťažnosťou napadnutého uznesenia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj dôvodov sťažnosti konštatuje, že sa v plnom rozsahu pridržiava záverov prvostupňového súdu uvedených v odôvodnení uznesenia o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania. I krajský súd konštatuje, že povinnosť spojiť vec na spoločné konanie v Tr. zák. nie je obligatórne uložená, ale je fakultatívna a že súd je viazaný obžalobou prokurátora a iba na základe podanej obžaloby môže byť vykonané konanie pred súdom. V daných konkrétnych veciach boli podané dve samostatné obžaloby za dva skutky zanedbania povinnej výživy vo vzťahu k dvom rôznym dcéram, síce jednej matky, avšak obidva skutky sú samostatnými trestnými činmi. K dokonaniu trestného činu zanedbania povinnej výživy dôjde v zmysle ust. § 122 ods. 13 Tr. zák. až v dobe, kedy je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa, alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu. V súvislosti s argumentáciou odsúdeného, že v danom prípade ide o jeden pokračovací trestný čin, treba uviesť, že v danom prípade i o dve rôzne osoby, teda dva rôzne predmety útoku odsúdeného, kde krajský súd poznamenáva, že týchto skutkov sa odsúdený dopustil napriek tomu, že v minulosti už bol za obdobný trestný čin odsúdený, preto argumentáciu odsúdeného, že prvostupňový súd má povoliť obnovu konania je nesprávna.

Odvolací súd rovnako ako prvostupňový súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutočnosťou, že v konaní 2T 157/12 tak, ako je to zrejme z predloženého súvisiaceho spisového materiálu je na č.l. 58-59 zaradený trestný rozkaz okresného súdu 2T 132/12. Až po oboznámení sa s týmto trestným rozkazom bol vydaný nový trestný rozkaz s ďalším trestom takže argumentácia odsúdeného, že ide o novú skutočnosť nie je v žiadnom prípade preukázaná. Prvostupňový súd v konaní pod sp. zn. 2T 157/12 poznal obsah predchádzajúceho odsúdenia odsúdeného a preto v danom konkrétnom prípade nemôže ísť o žiadnu novú skutočnosť, ktorá by bola súdu skôr neznáma, práve naopak ide o skutočnosť, ktorá bola súdu známa a i tresty, ktoré boli odsúdenému v danom prípade uložené, považuje krajský súd za primerané všetkým okolnostiam prípadu tak, aby mohli splniť účel tak individuálnej ako i generálnej prevencie.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody, keďže rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania považuje krajský súd za dôvodný a zodpovedajúci zákonu, bolo potom potrebné sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietnuť a to v zmysle ust. § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je

přípustný.